

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1039/2019
20.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Татјане Матковић – Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Данијела Златановић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... кога заступа пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ВВ из ..., кога заступа пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3003/18 од 26.11.2018. године, у седници већа одржаној 20.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3003/18 од 26.11.2018. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3003/18 од 26.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2415/2017 од 29.09.2018. године, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од децембра 2014. до августа 2015. године износе са затезном каматом ближе означене у изреци првостепене пресуде. Обавезан је друготужени да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од септембра 2015. године до децембра 2017. године, износе са затезном каматом ближе означене у изреци пресуде. Тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 82.965,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за исплату затезне камате на досуђени износ парничних трошкова од дана пресуђења до дана извршности пресуде.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 3003/18 од 26.12.2018. године, жалбе тужених одбио и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 2415/17 од 26.09.2018. године у усвајајућем делу и у делу којим је одбијен приговор стварне ненадлежности суда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су изјавили благовремене ревизије због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизије су изјавили са позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизијама тужених као изузетно дозвољеним, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни новим тумачењем права јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права, у вези са законским разлозима за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом тужених у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду 04.12.2017. године.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 242.777,91 динара, очигледно не прелази 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизије тужених нису дозвољене.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић